

[Arne Melchior]

grupper af skiftende størrelse fra CD ment – at vi bliver rimeligt, fair, helt i orden behandlet, både i mængdemæssig henseende og med hensyn til gengivelserne af det, der produceres ved vor medvirken. Vi optræder altså ikke som klagere her på egne vegne. Vi hører ikke til dem, der siger, at vor vælgermæssige tilslutning har nogen skyld i, hvordan medierne, heller ikke de luftbårne, behandler os. Det ligger primært i de synspunkter, vi fremfører, og den måde, vi fremfører dem på – så må vi tage succes og fiasko, som det kan falde.

Vi optræder ikke på egne vegne, men vi optræder på seeres og lytters vegne. Det er nødvendigt, at CD med rimelige mellemrum rejser debat om Danmarks Radio, for socialdemokratiet rejser jo ikke en sådan debat. Tværtimod bliver man altid fornærmet og småsur over, at vi nu igen vil tale om Danmarks Radio. Er Danmarks Radio med de 20.000 sendetimer, som hr. Søren Hansen talte om, ikke en så vigtig institution, at den uanset eksistensen af et radiatoråd bør diskuteres i folketinget med passende mellemrum? Hvorfor kommer man ikke selv med initiativer? Hvorfor kommer man ikke konstruktivt, men bare med beskyldninger og surhed over, at man diskuterer noget, der er så vigtigt i samfundet, og som har borgernes helt klare interesse? Jeg vil næsten sige, det har krav på at blive diskuteret også i folketinget.

Efter denne oplysning et spørgsmål, der gælder kulturministeren: kulturministeren sagde i sit svar her i dag, at CD gentagne gange har krævet alsidighed af den enkelte udsendelse. Ministeren kan sikkert selv finde sekvensen i sit manuskript, og jeg tror ikke, jeg har citeret forkert. Da sådan en tale jo ikke bliver til sådan lige, mens den holdes, men er forberedt, så må der ligge en viden bag, og jeg vil gerne bede ministeren om at dokumentere de »gentagne gange«. Jeg vil være tilfreds med to. Jeg hævder, at der ikke findes ét tilfælde af denne art. »Gentagne gange« må i hvert fald være mere end én. Jeg hævder altså, det er ukorrekt – for at sige det meget diplomatisk, parlamentarisk. Men jeg imødeser gerne, at ministeren måske kan vise, at det er mig, der tager fejl.

Et par replikker til hr. Søren Hansen, som ikke kunne undlade at tage nogle af de påstande op, som fru Birte Weiss i lignende debatter tidligere har ført frem, nemlig om

mistilliden til medarbejderne. Disse stakkels medarbejdere, som ikke kan tåle at blive kigget over skuldrene. Hr. Flemming Jensen har berørt temaet med hensyn til monopollovgivningen. Hvem er det egentlig, der kan fungere, uden at der er mulighed for en passende kritik? Politikere kan i hvert tilfælde ikke. Folk i fabrikker, kontorer og butikker kan heller ikke. Embedsmænd kan heller ikke.

Det er meget interessant at lægge mærke til, at fejlene, som vi har påvist tit nok, primært ikke sker i nyhedsafdelingerne, som har mest travlt, som arbejder under største tidspres, men netop sker i de afdelinger, som har masser af tid til at forberede deres udsendelser. Der sker fejlene. Det viser, at det er velovervejet og planlagt, at det skal være på den måde, og at det ikke er hastefejl, som man nemt kunne bære over med. Det er jo netop tillid til Danmarks Radios medarbejdere, vi lægger for dagen. Det er veluddannede mennesker, pænt lønnede mennesker, som frit har søgt de stillinger, som er blevet oplået, og som kender betingelserne for deres arbejde og ved, at de allerede samme nat bliver anmeldt af 20-30 mennesker, der sætter pennen til papiret med det samme, efter at udsendelsen har været der, og må læse kritikken næste dag i avisen. Film- og teaterinstruktører, forfattere og skuespillere må da finde sig i det samme. Jeg er overbevist om, at Danmarks Radios medarbejdere ikke ønsker nogen fredning af den art, som hr. Søren Hansen talte om.

Vi vil da godt give et konkret eksempel på, hvad det er, kritikken går på. Jeg citerer en TV-anmeldelse fra Politiken den 17. maj 1978. Den er såmænd skrevet af forfatterinden Bettina Heltberg, som vist ikke nogen vil beskyldes for at være en discipel af hr. Erhard Jakobsen. Situationen var den, at den daværende israelske udenrigsminister, Dayan, var i København og blev interviewet i fjernsynet i en Krydsild af herrerne Sippel og Budtz. Herom skriver Bettina Heltberg i sin anmeldelse følgende:

»Kontroverserne mellem Sippel og Budtz på den ene side og Moshe Dayan om fortolkningen af den israelske regerings politik afgjorde Dayan ganske effektivt med henvisning til, at det var ham og ikke de danske journalister, som repræsenterede den israelske regering. Det måtte de nødtvungent erkende. Principielt må man vel også sige, at